

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוס כלעם

זאן אפרוש כנף

1204

עלון פרשת וירא י"ז חשוון תשפ"ו | 8 בנובמבר 2025

"כִּי אֶמְרָתִי רַק אֵין יִרְאֵת אֱלֹהִים
בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְהִרְגֹּנִי..."

כשלא רואים שמיים

עלולים גם לא לראות אך אחד אחר בארץ

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

לשמוע מרחוק

איתמר מאיר

אצבעותיו של לב ריחפו על גבי קלידי הפסנתר, והניגון התפשט באיטיות ברחבי הסלון הגדול. בעיניים עצומות נשאב לב לתוך המנגינה הקסומה וחש כאילו הוא נמצא בעולם אחר. רק היד שהונחה על כתפו בחיבה גרמה לו לפתוח את עיניו. "אתה מנגן נפלא, מכל הלב! רואים שאתה נסחף לתוך המנגינה!"

הכישרון המוזיקלי שלו התגלה לו באקראי. בעבר לא דמיין שידע אי פעם לנגן על פסנתר. ההתנסות הראשונה שלו בפסנתר הייתה כשחבר הזמין אותו בצחוק לנגן. הוא קלט במהירות את התווים והצלילים והתאמן במשך שעות ארוכות על הקטעים החביבים עליו. בחודשים הראשונים חווה תסכולים רבים, לקח לו שעות ארוכות עד שהצליח להפיק מנגינה ראויה לשמה, אבל הוא התמיד בנחישות. הוא שאב עידוד רב מסבו, שהרבה לשבח אותו: "עשית עבודה טובה! לא משנה כמה זיזופים נשמעו תוך כדי המנגינה, עדיין עשית את הכי טוב שאתה יכול!"

סבא מעולם לא החמיץ שום אירוע או תחרות שבהם הוזמן נכדו לנגן, תמיד ישב בשורה הראשונה עם חיוך ענק ולב אוהב, ולאורך כל הדרך הקרין ללב ביטחון מוחלט ביכולות הנגינה של נכדו.

שלושה שבועות לפני טקס הסיום של האקדמיה למוזיקה נפטר סבא. במשך שבוע שלם לא היה לב מסוגל לנגן. בכל פעם שנגע בקלידים נזכר בחיכוך החמים של סבא ובדברי העידוד שהשמיע, ודמעות זלגו מעיניו.

אחרי שבוע החליט להתאמן על המנגינה האהובה עליו - לזכרו של סבא. במשך שבועיים שלמים התאמן שוב ושוב ללא הפסקה. בעיני רוחו ראה את סבא עומד ליד הפסנתר וחיוכו מרחף בחלל.

בטקס הסיום הוא התיישב מול הפסנתר נרגש מתמיד. הוא עצם את עיניו, נשם עמוקות ודמיין את סבא יושב בשורה הראשונה, לבוש בחליפה האפורה שלו, ומביט לעברו בחיוך. הוא התחיל לנגן באיטיות, אבל כעבור רגעים אחדים החלו ידיו לרחף על הקלידים והביצוע היה מעורר השתאות. אנשים עמדו על רגליהם והריעו לו בהתרגשות. לב עמד שם נרגש, והמורה שלו חייך אליו חיוך צופן סוד. "זוכה טקס האקדמיה למוזיקה הינו לב וידובסקי!" הכריז המנחה בהתלהבות. "לב, אולי תשתף אותנו בסודך? איך הצלחת לבצע נגינה מרשימה שכזאת?"

לב חייך והשפיל את מבטו. "ההצלחה הגדולה שלי היא בזכות סבא שלי, שמאז ומתמיד הגיע לכל מופע ולכל תחרות. עוד מהשלבים הראשונים הקשים והמתסכלים היה לצדיי כדי לעודד, לתמוך ובעיקר לגרום לי להאמין בעצמי. הערב דמיינתי אותו בעיני רוחי יושב כאן ושומע בפעם הראשונה את המנגינה שניגנתי לזכרו ולכבודו, כדי להראות לו שבזכותו אנצח..."

"שומע בפעם הראשונה? אמרת שבכל תחרות ומופע הוא השתתף...." תמה המנחה. ולב השפיל שוב את עיניו. "סבא שלי היה חירש, הוא מעולם לא שמע את המוזיקה שניגנתי. לא באימונים בבית, לא בחזרות ולא בהופעות. אבל האמונה שלו בי נתנה לי את הכוח לנגן, ולכן הלילה הזה הקדשתי את המנגינה שלי לזכרו והשתדלתי להחזיר לו על כל השנים..."

רעם של מחיאות כפיים נשמע מהקהל. המורה של לב ניגש לקדמת הבמה והושיט לו מעטפה סגורה. 'ללב שלי היקר', היה כתוב עליה בכתב ידו של סבא. לב הביט בתדהמה, והמורה הסביר: "סבא שלך הגיע

לכאן במיוחד כדי לתת לי אותה לפני שנפטר, וביקש ממני שתקריא אותה בקול ברגע שתנצח בתחרות האקדמיה למוזיקה..."

לב הוציא את המכתב בידיים רועדות והקריא מהכתב המוכר והאהוב: "ללב שלי היקר. את המכתב הזה נתתי למורה שלך. אם אתה קורא אותו אני מאמין שאתה עושה זאת על הבמה, לאחר זכייתך במקום הראשון. תמיד האמנתי ביכולות שלך, בכוחות שלך, וגם ידעתי שתצליח להתגבר למעני על השבר והאובדן. אם אתה קורא את המילים הללו, סימן שאני כבר לא יכול לשבת מולך, אבל אני עדיין שומע כל תו. אל תשכח, כשאתה מנגן - תמיד אני מנגן איתך..."

"איך הצלחת לבצע נגינה מרשימה שכזאת?"

דמעות של התרגשות זלגו מעיניו של לב. הקהל נעמד על רגליו ומחא כפיים במשך דקות ארוכות לנער הצעיר, שהצליח להגיע למקום הראשון בזכות האמונה של סבו והנחישות שלו להתמיד בדרך הארוכה והקשה עד הניצחון...

כל נער צריך מבוגר אחד שיאמין בו. כל אחד מאיתנו הוא נער, גם אם הוא מבוגר מאוד, יש לו עדיין הרבה לאן להתפתח ולצמוח. ועד שנחכה שאחרים יאמינו בנו, עלינו לחפש תמיד למי אנחנו יכולים לתת כוח, את מי בסביבה שלנו אנחנו יכולים לעודד ולתת בו אמון שהכוחות החבויים בו יצאו אל הפועל ולהיות עבורו האדם שאנחנו רוצים שיהיה עבורנו.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: גיא אצילי - באר שבע

לדעת למחול

ארי שניידר

רון היה המורה האהוב על ילדי כיתה ז' ועל כלל ילדי בית הספר 'עתידיים'. שנים לא מעטות של הוראה וחינוך היו מאחוריו. לעיתים קרובות היו התלמידים באים לשמוע ולקבל מניסיונו העשיר. פעמים רבות הוא גם נקרא להשקין שלום במריבות שנתגלעו בין התלמידים.

באחת הפעמים רון שם לב שהמריבה יוצאת מהכלל וארוכה מהרגיל. אריאל ודני היו מסוכסכים חודשים ארוכים ואיש לא הצליח לגשר ביניהם. כשבדק לעומק את הגורמים למריבה, גילה שדני לא היה מוכן בשום אופן לסלוח לאריאל על מה שעולל לו בעבר. בהזדמנות הראשונה שנקרתה לפניו הזמין את דני לשוחח איתו בארבע עיניים שיחה אישית.

המורה ניסה לשוחח עם דני בנושא הרגיש, אך דני לא היה מוכן אפילו לשמוע. "המורה יודע בכלל מה הוא עשה לי?! למה שאסלח לו?" אמר דני בכאב. רון לא נבהל. תחילה הקשיב בשקט עד שדני סיים לפרוק את כאבו, ורק לאחר מכן דיבר איתו על חשיבות הסליחה.

"אינני מזלזל חלילה בחומרת הפגיעה", אמר המורה ברוך ובתקיפות כאחד, "אבל אתה לא אמור להמשיך ולשאת בליבך רגשות שליליים על מישהו אחר. חשוב דני, כמה משוחרר תהיה ברגע שתשאיר את הטינה מאחורך ותמחל לאריאל בלב שלם אני סבור ששניכם תרוויחו מהמחילה באותה מידה". המורה המשיך לדבר על ליבו של דני וביקש ממנו להבטיח לו להתפייס עם חברו בהזדמנות הראשונה.

כשרון נכנס לחדר המורים, צדה את עיניו מודעה עם שורות צפופות, כתובות בכתב יד. 'צוות בית הספר מוזמן היום בערב למסיבת פרידה מידידנו לואי - מפקח בית הספר הפורש לגמלאות. במסיבה נביע את הערכתנו על פועלו למעננו במשך השנים. במעמד יוכרז גם שמו של המפקח שימלא את מקומו של לואי. בברכה, הנהלת בית הספר.'

רון חשק את שפתיו. הנושא כאב לו מאוד. לפני כעשור הגיש גם הוא את מועמדותו. כבר אז היה המורה הוותיק בבית הספר, וטבעי היה שייבחר לתפקיד הבכיר, אך הוא לא נבחר לבסוף בשל מסע השמצות נגדו. את המסע ניהל ככל הנראה לואי, המועמד המתחרה שקיבל לבסוף את המשרה.

מאז נשאר רון בתפקידו הפשוט כמורה, והפעם, כשהתפנתה שוב משרת המפקח, רון לא הגיש כלל את מועמדותו מחשש שייפסל שוב. בליבו שמח רון על עזיבתו של לואי, וכמובן לא עלתה על דעתו האפשרות להיפרד ממנו באותו מעמד.

רגע לפני שנכנס רון לכיתה פגש באורן, ידידו משכבר הימים ששימש כמורה בכיתה המקבילה. משום מה מאוד היה חשוב לאורן שרון יגיע למעמד באותו ערב: "תגיד לי, רון", הוא שאל אותו "אם היה מגיע אליך תלמיד ומספר סיפור דומה, מה היית אומר לו?" שאל אורן ובחן את תגובתו בשימת לב. "הייתי מציע לו למחול על מה שהיה בעבר..." השיב רון והמשיך מיד: "אבל איך ההמלצה שלי כמורה לתלמיד קשורה אלי, להתנהגותי האישית כבן אדם.

וכי אם הייתי אדריכל, היה עליי להיות גם משולש הנדסי?!" עקץ רון.

אורן לא הרפה ממנו. "אינך יכול לומר לתלמיד לעשות משהו שאתה עצמך מתקשה לממש במציאות". לבסוף נאות רון להגיע למסיבת הפרידה ממפקח בית הספר.

כשרון נכנס לאולם בית הספר רוב חברי הצוות כבר היו ישובים במקומותיהם

סביב שולחנות ערוכים. הוא ניגש היישר לשולחן הכבוד ולחץ את ידו של מנהל בית הספר ואת ידו של לואי שהתרגש מהמחווה. רון התיישב במקומו, ומיד לאחר מכן הקהל השתתק והמנהל נעמד על הפודיום.

"כפי שכתבנו בהודעה שבחדר המורים", פתח המנהל, "חשבנו רבות מי יוכל לשבת מעתה על כסאו של המפקח, ומצאנו שאין מתאים לתפקיד מהמורה רון". הקהל הגיב בהלם מוחלט, ולאחריו נשמעו מחיאות כפים סוערות. "כשיבוא רון לכאן, אסביר לו למה בחרתי בו אף שלא הגיש את מועמדותו..." סיים המנהל.

"אם היה מגיע אליך תלמיד ומספר סיפור דומה, מה היית אומר לו?"

אחרי עשרות לחיצות ידיים וחיבוקים מאנשי הצוות סר המנהל עם רון לפינת האולם. "ידענו כל השנים", לחש לו באוזן, "שאתה שואף למשרת המפקח. אך לא ידענו כמה

אתה כשיר אליה, במיוחד לאחר ההשמצות שנשמעו נגדך לפני עשור. האירוע הזה, שידענו שספק גדול אם תגיע אליו, היה עבורך מבחן עד כמה תהיה מסוגל להשאיר מאחוריך כעסים וטינות על אנשים, ועד כמה ערכיים המניעים שלך. אילו לא היית מופיע, היה מורה אחר מהצוות מקבל את המשרה".

בפרשת השבוע אבימלך לוקח לאישה את שרה אשתו של אברהם. לאחר שהוא נענש על מעשיו הוא מבקש מחילה מאברהם אבינו. למרות הקושי הגדול אברהם אבינו מוחל לו בלב שלם ואפילו מבקש מהבורא שירפא את אבימלך ובני ביתו. מעלת הסליחה ידועה לנו, אך פעמים רבות, למרות מעשה הסליחה החיצוני, נשארת בליבנו טינה. אדם שמתאמץ למחול לחברו על הפגיעה שפגע בו מתוך הכרה והבנה שההשגחה האלוקית סיבבה זה לטובתו, זוכה לברכת ה', כפי שלימדו אותנו חז"ל: "המעביר על מידותיו מעבירים לו על כל פשעיו".

אני מאמין

יהודים הם מאמינים בני מאמינים, ובתוכו של כל יהודי טמון כוח האמונה. לעיתים הוא נראה כבוי, אך ברגע הנכון הוא פועל ומכוון את האדם אל אביו שבשמים.

האמונה שלנו אינה חלולה וחסרת היגיון, אנחנו לא מחזיקים בה רק כי "אמרו לנו", אלא יש בה רבדים שונים. להלן נתבונן בכמה נקודות חשובות באמונה.

חכמינו מלמדים כי **האמונה איננה מחשבה, אלא כוח קיים בנפש** המאפשר לאדם להתחבר גם אל מה שמעבר לחושים ולהוכחות השכליות והלוגיות. זו אינה ידיעה, אך גם לא אמונה עיוורת, מפני שהיא עתידה **להתאמת** בנפש האדם בסופו של דבר.

החזון איש קורא לזה "**מדת אמונה היא נטייה דקה מעדינות הנפש**". ה'**שכל**' יכול להיות גם '**כשל**', כי הוא מוגבל אך ורק לחושים ולהגיון האנושי, אך כדי להגיע אל מה שמעבר להשגה הרגילה שלנו, אנו נדרשים לכוח האמונה.

'**אמונה**' - מלשון '**אמון**'. האדם המאמין נותן אמון בדבר שהוא מאמין בו, ומוכן לפעול על פיו גם אם זה קשה ומאתגר, מפני שהוא מאמין שכך נכון לפעול, והוא נותן לזה תוקף בחייו.

'אמונה' גם מלשון **'אימון'**, כלומר, צריך להתאמן על האמונה. בדיוק כמו שאדם מחזק את שרירי גופו על ידי תרגילים ופעולות פיזיות, כך אנו נדרשים גם לחזק באופן תדיר את האמונה.

אחת הדרכים לחזק אמונה היא על ידי דיבורי אמונה, ורמז לדבר הוא מה שנאמר בתהלים **"הָאֱמוּנָתִי כִּי אֶדְבֹּר"**.

'אמונה' גם מלשון **'אימוץ'**, כמו **"וַיְהִי אִמּוֹן אֶת הַדָּסָה"**. לאמץ פירושו לחבר אליך את מה שרחוק ממך. **בכוח האמונה יכול אדם לקרב את עצמו אל מה שגבוה ונשגב ממנו.**

בחסידות אמרו, כי בסופו של דבר האמונה מתאמתת (מלשון 'אמת') והיא הופכת לידיעה, אלא שאז נולד בליבו של אדם ספק חדש, וזאת **כדי שתמיד יוכל לחזק עוד את אמונתו.**

מצווה על היהודי **"לדעת את ה'"**, וככתוב בתורה **"וַיִּדְעָתָּ הַיּוֹם וַהֲשַׁבְתָּ אֶל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשֵׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד"**.

אולם, שכלו של האדם מוגבל, ומעצם היותו 'נברא' הוא לא יכול להשיג את הבורא, ולכן הוא נדרש גם לכוח האמונה.

אמר הרבי מקוצק: **"אינני רוצה לעבוד אלוקים כזה שבן אדם מסוגל להבין אותו"**.

הבעל שם טוב ותלמידיו הדגישו מאוד את האמונה ב'השגחה פרטית', **להכיר ולדעת בפועל ממש ש'אין עוד מלבדו', ושכל מה שקורה בעולם הוא רצון ה' באופן מדויק.** וכדברי הרמב"ן: **"שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמן בכל דברינו ומקרנו שכלם ניסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם בין ברבים בין ביחיד"**.

דיבור קטן מעשה גדול

איש אחד החליט להקדיש את חייו לטובת איכות הסביבה. מוקדם בבוקר היה יוצא מהבית עם ערימת שלטים שעליהם הדפיס סיסמאות לשמירה על ניקיון ואיכות הסביבה, ותלה אותם בכל מקום אפשרי. בשלב כלשהו התעייף ועצר לאכול משהו.

צלם מוכשר בעל עין חדה צילם את הפסולת שהוא השאיר בדיוק מתחת לשלט הענק שהכין "שמור על הניקיון".

אברהם אבינו מזמין את האורחים לעצור אצלו להתרעננות. הוא אומר להם **"יקח נא מעט מים..."**, אבל בפועל הוא מכין להם ארוחה כיד המלך. **"וְאֵל הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן בָּקָר כֶּף וְטוֹב... וַיִּקַּח חֶמְאָה וַחֲלֹב וּבֶן הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהם..."** ועל כך אמרו חכמים: "צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה".

יש משפט עממי שאומר "דיבורים כמו חול ואין מה לאכול". יש לנו נטייה להגזים ולדבר גבוהה גבוהה, מה שאולי משקף את שאיפת הלב העמוקה שלנו לדברים גדולים. אבל המהפכות הגדולות לא מתחילות במילים גדולות ובתוכניות פומפוזיות, הן מתחילות דווקא במעשים קטנים מאוד.

אם נרצה לחולל שינוי בחיים, בעצמנו או בסביבתנו, כדאי שלא נדבר יותר מדי, אלא נתחיל לעשות מעשים קטנים, ואת המעשים הקטנים הללו לעשות בצורה הכי טובה שאתה יכול.

המעשה הקטן ייתן את הכוח והעוצמה לעוד הרבה מעשים גדולים וטובים.

השטר שעף ברוח

שאלה מס'

867

מנחם היה עומד בכיכר ציון בירושלים ומנגן בגיטרה, ועוברי אורח היו מניחים שטרות ומטבעות עבורו בתוך הקופסה של הגיטרה. באחד הימים העיפה רוח שאינה מצויה שטר של מאתיים שקלים מתוך קופסת הגיטרה ישירות לרצפת המדרחוב. מנחם היה שקוע בנגינה ולא שם לב לשטר שהתעופף. בדיוק אז עבר שאול במקום והבחין בשטר שנחת ליד רגליו. הוא התכופף, הרים את השטר ולקח אותו לעצמו. האם שאול מחויב במצות 'השבת אבדה'? והאם מנחם זכה בשטר של המאתיים שקלים אף שהוא לא הרים את השטר והוא רק היה מונח לו בקופסת הגיטרה?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן ר' סעיף ג' בדין: 'כליו של אדם קונים לו' והאם חל כאן 'יאוש? סימן רנ"ט סעיף ז' בדין 'יאוש וזוטו של ים'.

תשובה לשאלה 'מד דלק מקולקל' (שאלה 866)

תקציר השאלה השבועית: שלומי שכר רכב ונסע בו. כשהגיע לעיקול בכביש כבה הרכב. התברר שמד הדלק היה מקולקל, ולכן הוא לא מילא דלק בזמן. עכשיו היה עליו לדחוף את הרכב לצד הדרך ולגשת להביא דלק. אחד הנהגים שעבר במקום יעץ לו להזדרז ואמר לו שרכב שיגיע במהירות עלול שלא להבחין בו מיד בגלל העיקול ויתקשה לעצור. דקה לאחר מכן הגיעה מכונית במהירות ופגעה ברכב בעוצמה. שני הרכבים הושבתו לחלוטין. הנהג הפוגע תבע משלומי את הנזקים בשל העובדה שעמד באמצע הכביש ואי אפשר היה להבחין בו, אבל שלומי שלח אותו לתבוע את הנזק מחברת ההשכרה בטענה שמד הדלק ברכב השכור היה מקולקל. האם לדעתכם חברת ההשכרה צריכה לשלם את הנזקים?

תשובה בקצרה: שלומי פטור מתשלום, ולגבי החברה האם היא צריכה לשלם את הנזקים, עיין בתשובה בהרחבה.

המושג ההלכתי: אבנו סכינו ומשאו שנפלו ברשות הרבים' והזיקו

תשובה בהרחבה: חברת השכרה אחראית לתחזק את הרכבים שבבעלותה. שלומי שכר את הרכב מתוך הנחה שהוא תקין, ולא עלה על דעתו שתהיה תקלה. לכן עצם עצירת הרכב בפתאומיות נחשבת לאונס גמור ודומה למקרה המובא בהלכה לגבי אדם שהניח בור ברשות הרבים באונס שהוא פטור מתשלום (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן תי"א סעיף ב') לגבי אדם שנפלו אבנו, סכינו ומשאו באמצע רשות הרבים על ידי רוח שאינה מצויה - פטור כל עוד לא יכל לפנות אותם מרשות הרבים. ולכן גם במקרה שלנו, הרכב של שלומי שנתקע באמצע הכביש נחשב כבור שנעשה באונס והוא לא חייב אפילו ב'דיני אדם'.

מה הדין לגבי חברת ההשכרה?

השאלה היא אם הם ידעו שמד הדלק ברכב היה מקולקל. אם השוכר הקודם של הרכב דיווח שהמד מקולקל והוא לא תוקן, והרכב הושכר לשלומי כשהמד מקולקל, הם נחשבים כמזיקים ב'גרמא', מכיוון שאין כאן נזק ישיר וודאי אלא נזק עקיף שאינו ודאי. וכלל נקוט בידינו ש'גרמא' בניזיקין פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמיים' (סימן שפ"ו סעיף א'). לכן שלומי אינו חייב בתשלום הנזקים, אלא אם כן קיים חוזה בינו לבין החברה שבמקרים מעין אלו הם מתחייבים לשאת בנזקים ואז ניתן לחייב אותם על יתר הנזקים.

יהבנו אלמח וראוהו בקרוב אה
סעיוהו גבריוהו 'לואס אה'
באצב הזכרון. היה גיוחה!

תמונות מפעילות
שלום לעם
לנוער ישראל

מדרשת 'שלום לעם'

סניף יבניאל

פועל בימי ב'

בין השעות 20:30 - 21:30

ברח' המייסדים 5 פינת רח' הגורן

מדרשת 'שלום לעם'

סניף קרית אתא

פועל בימים: א' - ג' - ה'

בין השעות 19:15 - 21:15

בית הכנסת חניכי הישיבות

רח' הציונות 5 קרית אתא

לשותפות בפעילות מדרשות 'שלום לעם'
תוכלו לתרום בברקוד המצורף >>>

להתנתק כדי להתחבר

יהודי אחד בא לרבי שלו וביקש לדעת מה הצעדים המעשיים שעליו לעשות כדי לזכות בגילוי אליהו הנביא, דבר שזכו בו צדיקים גדולים.

אמר לו הרבי: עליך להתענות ולהסתגף במשך ארבעים יום, להתקדש במחשבות קדושות ולעסוק בתורה ובתפילה, ובסימום של היום הארבעים, אם תהיה ראוי, תזכה לראות את אליהו הנביא.

היהודי פעל על פי ההנחיות של הצדיק, צם והסתגף, התקדש ועסק באדיקות בתורה ובתפילה.

התרגשות וציפייה גדולה אחזו בו כשיום הארבעים הגיע. הוא טבל במקווה, הסתגר בחדרון קטן בבית הכנסת, התעמק בתיקוני הזוהר והמתין לגילוי אליהו.

באמצע הלילה שמע דפיקות חזקות בדלת. כשפתח אותה, התאכזב לראות יהודי עני לבוש קרעים שהתחנן לעזרה. "קר לי, אני עייף ורעב, אולי תוכל להכניס אותי פנימה".

האיש ציין שהוא הגיע בזמן ממש לא מתאים. "תבוא מחר", הוא אמר לו, ונעל את הדלת היטב.

הלילה עבר ואליהו הנביא לא הופיע. היהודי המאוכזב חזר אל הרבי שלו ואמר: "רבי. עשיתי כל מה שאמרת. אליהו הנביא לא הופיע".

הרבי ביקש ממנו לספר כל מה שהתרחש איתו ביום הארבעים. והוא סיפר לו על האיש העני שהפריע לו באמצע הלילה...

"חבל מאוד..." אמר הרבי, "גירשת את אליהו הנביא..."

כל מי שמחובר לתורה ולקדושה מוצא את הרגעים שבהם הוא מצליח להתעלות ולהתנתק מעולם המעשה, אם בתורה ואם בתפילה, אם בהתבודדות ואם בקריאת פרקי תהלים. או אולי בהתרוממות נפש בשבת בשירי דבקות והתעלות רוחנית.

כל זה חשוב ונפלא מאוד. אבל העבודה הרוחנית המשמעותית והחשובה יותר, היא דווקא זו המתרחשת בחיי המעשה, באינטראקציות שלנו עם בני אדם אחרים.

היכולת לראות את האחר ולהרגיש במצוקתו חשובה לא פחות, ואף יותר, משעות ארוכות של תפילה. הנכונות לעזור למי שזקוק לעזרתנו בבית או בחוץ, היא היישום המעשי לחיבור הרוחני אל הבורא, כי אהבת השם באה לידי ביטוי בצורה שבה אנחנו מתנהגים באהבת הזולת.

בתחילתה של הפרשה אנו פוגשים את אברהם אבינו בשעה שהוא זוכה לגילוי רוחני נשגב ומיוחד. אך כשמגיעים אורחים הוא אומר להקב"ה: **"אַל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עֲבֹדָךְ"**, והוא עוזב את הגילוי הגדול שהוא כל כך חיכה לו בשביל להכין לאורחים העייפים ארוחה כיד המלך.

ומכאן למדו חכמינו **"גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה"**.

כי העבודה הרוחנית הגדולה ביותר צריכה לבוא לידי ביטוי בחיי המעשה, ברגישות שלנו, באכפתיות שלנו ובנכונות שלנו לוותר על התענוגות של עצמנו, גם אם הן רוחניות מאוד, ולעשות טוב לזולת.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com